č. j. 2 A 1167/2002 - OL - 20

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobkyně M. M.**, proti **žalované České správě sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 10. 2002, č. j. xxx,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla žalobkyní uplatněný nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. s odůvodněním, že nárok nevznikl, neboť druhý z rodičů, M. Č., nepadla při národním boji za osvobození uvedeném v § 1 odst. 1, 3 zákona č. 261/2001 Sb., ani nezemřela dříve než padl otec žalobkyně – zemřela dne xx. 1. 1999.

Rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 24. 10. 2002. Proti tomuto rozhodnutí byl dne 5. 11. 2002, tedy včas, podán opravný prostředek k Vrchnímu soudu v Olomouci.

Protože o věci nebylo rozhodnuto do 31. 12. 2002, s účinností od 1. 1. 2003 přešla věcná příslušnost k projednání a rozhodnutí věci podle § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), na Nejvyšší správní soud, přičemž řízení bude dokončeno v souladu s § 129 odst. 2 s. ř. s. podle ustanovení o řízení o žalobách.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení, přikročil Nejvyšší správní soud k věcnému přezkoumání opravného prostředku/žaloby.

Žalobkyně namítá, že její matka by nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky podle § 1 odst. 2 zákona č. 261/2001 Sb. měla, a tudíž, že na žalobkyni podle § 7 odst. 2 téhož zákona tento nárok přešel. Dle tvrzení žalobkyně její matka uplatňovala řadu let před svou smrtí formou písemných žádostí nárok na finanční odškodnění.

Tato námitka žalobkyně není důvodná.

Ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. stanoví, že řízení podle tohoto zákona se zahajuje na návrh oprávněné osoby. Z toho, mimo jiné, vyplývá, že aby se jednalo o „řízení podle tohoto zákona“, musí k podání návrhu oprávněnou osobou dojít za jeho účinnosti, tzn. ode dne 26. 7. 2001. To, že matka žalobkyně uplatňovala řadu let před svou smrtí formou písemných žádostí nárok na finanční odškodnění u různých státních orgánů, nic nemění na výše uvedeném závěru.

Jen takto uplatněný nárok, tzn. nárok uplatněný oprávněnou osobou za účinnosti zákona č. 261/2001 Sb., může v souladu § 7 odst. 2 citovaného zákona přejít v případě úmrtí oprávněné osoby na její dědice.

Nejvyšší správní soud má za prokázané, že matka žalobkyně (oprávněná osoba) zemřela dne 26. 1. 1999. Je tedy nemožné, aby podala žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky za účinnosti zákona č. 261/2001 Sb., tedy v období ode dne 26. 7. 2001. Na žalobkyni, jako na jejího dědice, tedy nemohl ani žádný nárok založený zákonem č. 261/2001 Sb. podle jeho § 7 odst. 2 přejít.

Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než opravný prostředek (žalobu) zamítnout.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalované České správě sociálního zabezpečení, která byla v řízení zcela úspěšná a měla by tedy jinak na náhradu nákladů řízení nárok, nevznikly žádné náklady, které by převyšovaly náklady běžné administrativní činnosti, a proto jí Nejvyšší správní soud nárok na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** přípustné žádné opravné prostředky.

V Brně dne 18. prosince 2003

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu